

**LIETUVOS BANKAS
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR BANKO „SWEDBANK“, AB, GINČO NAGRINĖJIMO**

2023-12-13 Nr. 429-535
Vilnius

Lietuvos bankas gavo pareiškėjo X. X. (X. X.) (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir banko „Swedbank“, AB, (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėjas 2023 m. birželio 19–26 d. lėšų gavėjams *Moneytea LTD* ir Y. Y. atliko devynis kredito pervedimus, kurių bendra suma 5 154 Eur, (toliau – ginčijami kredito pervedimai) ir lėšų gavėjams RAMP SWAPS ir *MoonPay* septynis mokėjimus *MasterCard* mokėjimo kortele, kurių bendra suma 2 151,19 Eur, (toliau – ginčijami mokėjimai kortele) (toliau visi kartu – ginčijami mokėjimai).

2023 m. liepos 10 d. pareiškėjas kreipėsi į banką, prašydamas pradėti lėšų gražinimo (angl. *chargeback*) procedūrą arba kompensuoti jo patirtus 7 305,19 Eur nuostolius. Pasak pareiškėjo, tikrasis šiais ginčijamais mokėjimais pasisavintų lėšų gavėjas yra fiktyvią investavimo veiklą vykdanči įmonė *appevdo.com*. Pareiškėjas kreipėsi į banką nurodė, kad su juo susisiekė minėtos įmonės darbuotojas ir pasiūlė užsidirbti, t. y. pradėti investuoti pervedant lėšas platformai. Po kurio laiko pareiškėjas suprato, kad įmonė vykdė fiktyvią veiklą, todėl jam pervestų lėšų susigražinti nepavyko. Pareiškėjas teigė, kad bankas neturėjo vykdyti pareiškėjo pateiktų ginčijamų mokėjimų, nes iš aplinkybių visumos bankas turėjo suprasti, jog pareiškėjo atžvilgiu atliekami sukčiavimo veiksmai.

2023 m. liepos 17 d. ir 2023 m. liepos 19 d. bankas informavo pareiškėją, kad gali suteikti tik ginčijamų kredito pervedimų atšaukimo paslaugas, tačiau nėra jokių garantijų, kad prašomų atšaukti ginčijamų kredito pervedimų sumas pavyks atgauti. Taip pat bankas supažindino pareiškėją su tarptautinių ir vietinių kredito pervedimų atšaukimo mokesčiais. Kadangi pareiškėjas nedavė sutikimo sumokėti mokesčius dėl ginčijamų kredito pervedimų atšaukimo, šios paslaugos bankas pareiškėjui nesuteikė.

2023 m. liepos 24 d. bankas pateikė atsakymą pareiškėjui į 2023 m. liepos 10 d. kreipimąsi, kuriuo informavo, jog netenkins pareiškėjo reikalavimo. Bankas informavo pareiškėją, kad banko turima informacija rodo, jog ginčijami mokėjimai buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo ir laiku įvykdyti banko. Bankas paaiškino pareiškėjui, kad pats faktas, kad pareiškėjas pranešė bankui apie jo atžvilgiu galimai įvykdytą nusikalstamą veiklą, nesuteikia teisės pareiškėjui reikalauti iš banko, kuris tinkamai suteikė mokėjimo paslaugas pareiškėjui, atlyginti patirtus nuostolius.

2023 m. rugpjūčio 11 d. pareiškėjas el. paštu kreipėsi į banką pakartotinai. Šiame kreipimesi pareiškėjas nesutiko su banko 2023 m. liepos 24 d. pateiktu atsakymu.

2023 m. rugpjūčio 24 d. bankas pateikė pareiškėjui atsakymą, kuriuo informavo, kad savo priimto sprendimo nekeis. Papildomai bankas paaiškino, kad jam buvo žinoma pareiškėjo sąskaitoje esančių lėšų kilmė, todėl nebuvo būtina papildomai prieš įvykdant ginčijamus mokėjimus jos teirautis.

Pareiškėjas, nesutikdamas su banko sprendimu, 2023 m. rugsėjo 12 d. kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo. Kreipimesi pareiškėjas nurodė tapačias nurodytoms kreipimuose į banką aplinkybes. Pareiškėjas prašo įpareigoti banką tenkinti jo reikalavimą pradėti lėšų gražinimo procedūras arba atlyginti pareiškėjo patirtus nuostolius.

Bankas pateiktame atsiliepime Lietuvos bankui paaiškino, kad pagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus ir lėšas pervedė jo nurodytiems gavėjams. Banko teigimu, pareiškėjo inicijuoti ginčijami mokėjimai buvo patvirtinti banko ir pareiškėjo sutartu būdu. Atsižvelgiant į tai, banko nuomone, nėra pagrindo teigti, kad bankas privalo iš savo lėšų kompensuoti pareiškėjo patirtus nuostolius. Šie nuostoliai pareiškėjui kilo ne dėl pažeistos ginčijamų mokėjimų autorizavimo procedūros, o dėl pareiškėjo netenkinančio investicijų rezultato. Šiuo atveju bankas mano neprivalėjęs už pareiškėją įsitikinti ginčijamų mokėjimų įvykdymo metu nurodytų lėšų gavėjų siūlomų paslaugų patikimumu. Banko teigimu, pats faktas, kad pareiškėjas pranešė bankui apie jo atžvilgiu įvykdytą nusikalstamą veiką, nesuteikia teisės pareiškėjui reikalauti iš banko atlyginti patirtus nuostolius. Bankas atsiliepime prašė netenkinti pareiškėjo reikalavimo.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas vartojimo ginčą, Lietuvos bankas neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų faktinėms aplinkybėms dėl Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų laikymosi ir (ar) vartotojo įtariamo galimo šių reikalavimų pažeidimo nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo pareiškėjui gražinti ginčijamų mokėjimų metu iš pareiškėjo banko sąskaitos nurašytas lėšas pagrįstumo.

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Pagal Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalį, mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą ją įvykdyti. Mokėtojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas turi susitarti dėl sutikimo davimo formos ir tvarkos. Be to, Mokėjimų įstatymo 38 straipsnyje nustatyta, kad mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas mokėjimo paslaugų vartotojui (mokėtojui), jeigu mokėjimo operacija buvo neautorizuota, t. y. mokėjimo paslaugų vartotojas (mokėtojas) nedavė sutikimo atlikti tokią mokėjimo operaciją.

Nagrinėjamo ginčo atveju matyti, kad tiek kreipimuose į banką, tiek ir kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas aiškiai ir nedviprasmiškai nurodė, kad siekė atlikti ginčijamus mokėjimus tam, kad lėšos būtų investuotos. Pareiškėjas neneigia, kad davė sutikimą atlikti ginčijamus mokėjimus, t. y. būtent jis juos inicijavo ir todėl lėšos buvo pervestos į gavėjų sąskaitas. Taigi, galima daryti išvadą, kad dėl ginčijamų mokėjimų tinkamo autorizavimo tarp šalių ginčo nėra, todėl sprendime toliau nebus plačiau analizuojamos Mokėjimų įstatymo nuostatos, reglamentuojančios mokėjimo operacijų tinkamą autorizavimą, ir ginčijamų mokėjimų autorizavimo aplinkybės, o ginčijami mokėjimai laikytini tinkamai autorizuotais.

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir banko kilusį ginčą bei pasisakyti dėl pareiškėjo keliamų reikalavimų pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas: 1) turi pareigą gražinti ginčijamų mokėjimų metu prarastas lėšas; 2) pagrįstai atmetė pareiškėjo prašymus pradėti lėšų gražinimo procedūras; 3) užtikrina banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumą.

1. Dėl banko pareigos gražinti pareiškėjui įvykdytų ginčijamų mokėjimų sumą

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas nurodo, kad bankas turi jam gražinti dėl ginčijamų mokėjimų prarastas lėšas. Nesutikdamas su pareiškėjo nurodomomis aplinkybėmis, bankas pažymi, kad pats pareiškėjas patvirtino davęs sutikimą ir atlikęs ginčijamus mokėjimus pagal šalių sudarytoje sutartyje nustatytą tvarką.

Nagrinėjamo ginčo byloje esminis pareiškėjo reikalavimas bankui yra sugražinti pareiškėjo inicijuotų ir banko įvykdytų ginčijamų mokėjimų metu prarastas lėšas, kurių

negražino bankas.

Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, gavėjo ar per gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Mokėjimų įstatymo 51 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad kai mokėjimo nurodymą tiesiogiai inicijuoja mokėtojas, jo mokėjimo paslaugų teikėjas atsako mokėtojui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą, nebent mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas žino ir gali patvirtinti mokėtojui ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavo mokėjimo operacijos sumą, kaip nustatyta šio įstatymo 46 straipsnyje. Tokiu atveju gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas gavėjui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą.

Iš turimų duomenų matyti, kad bankas pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus įvykdė pagal visus pareiškėjo pateiktus duomenis, t. y. tinkamai ir laiku ginčijamų mokėjimų lėšas pervedė lėšų gavėjams. Kadangi pareiškėjas davė sutikimą įvykdyti ginčijamus mokėjimus, juos pateikė bankui vykdyti ir bankas juos įvykdė tinkamai, nėra pagrindo teigti, kad bankas nepagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus.

Nustačius, kad pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus bankas įvykdė pagrįstai ir tinkamai, nėra pagrindo dėl šios priežasties pareiškėjo reikalavimą bankui gražinti ginčijamų mokėjimų metu prarastas lėšas pripažinti pagrįstu.

2. Dėl banko sprendimo atmesti pareiškėjo prašymus pradėti lėšų gražinimo procedūras pagrįstumo

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas taip pat prašė banko taikyti lėšų gražinimo procedūras. Motyvuodamas savo sprendimą nepradėti lėšų gražinimo procedūrų dėl pareiškėjo ginčijamų mokėjimų kortele, bankas nurodo, kad, vadovaujantis tarptautinės mokėjimo kortelių organizacijos *MasterCard*¹ taisyklėmis (toliau – *MasterCard* taisyklės), pinigų pervedimo paslaugos pareiškėjui buvo suteiktos, t. y. lėšos buvo pervestos pareiškėjo nurodytiems lėšų gavėjams, o pareiškėjas turėjo galimybę lėšas naudoti *appevdo.com* platformoje. Taigi, bankas nurodė, kad ginčijami mokėjimai kortele buvo atlikti, paslaugos pareiškėjui buvo suteiktos, todėl bankas pagrįstai atsisakė pradėti lėšų gražinimo procedūras.

Vertinant pareiškėjo keliamo reikalavimo pagrįstumą, svarbu pažymėti, kad papildomos galimybės kortelės turėtojui susigrąžinti pinigines lėšas tų mokėjimo operacijų, kurios yra atliktos mokėjimo kortele ir yra tinkamai autorizuotos, nustatytos *MasterCard* taisyklėse. Nei Lietuvos Respublikos teisės aktai, nei Europos Sąjungos teisės aktai nereglamentuoja, kokiomis sąlygomis turi būti vykdomos tokios lėšų gražinimo procedūros. Taigi, banko veiksmai, ginčijant autorizuotas mokėjimo operacijas, reglamentuoti minėtose *MasterCard* taisyklėse, kuriose nustatyti atvejai ir tvarka, pagal kuriuos bankas, gavęs kliento prašymą, gali kreiptis į tarptautinę mokėjimo kortelių organizaciją *MasterCard* dėl lėšų gražinimo procedūros taikymo.

MasterCard taisyklėse (49–56 psl.) nustatyta, kad lėšų gražinimo prašymas dėl negautų prekių ar nesuteiktų paslaugų yra galimas tik tada, jeigu po atsiskaitymo už prekę ar paslaugą prekybininkas nepateikia mokėtojui sutartos prekės ar paslaugos per sutartą terminą.

Lietuvos banko vertinimu, tiek iš pareiškėjo pateiktų paaiškinimų, tiek iš banko pateiktų duomenų matyti, kad lėšos buvo pervestos nurodytiems lėšų gavėjams, o pareiškėjas turėjo galimybę naudotis pervestomis lėšomis platformoje *appevdo.com*. Dėl šios priežasties nagrinėjamu atveju laikytina, kad paslauga pareiškėjui buvo suteikta, o bankas, pagal tarptautinės mokėjimo kortelių organizacijos *MasterCard* taisyklės, neturi ginčo teisės dėl priežasties „Prekės ar paslaugos nesuteiktos“ (angl. *Goods or services not provided*).

Be to, vadovaujantis *MasterCard* taisyklėmis (33–35, 95 ir 96 psl.), ginčijamų mokėjimų kortele negalima ginčyti ir kaip atliktų neteisėtai, t. y. be kortelės turėtojo žinios (angl. *Fraud*), jeigu vartotojas dalyvauja mokėjimo operacijoje ir (arba) duoda leidimą atlikti mokėjimo operaciją. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad bankas ir šiuo pagrindu pagrįstai negali tenkinti pareiškėjo prašymų pradėti lėšų gražinimo procedūrų, nes ginčijami mokėjimai kortele buvo tinkamai autorizuoti paties pareiškėjo.

¹ <https://www.mastercard.us/content/dam/public/mastercardcom/na/global-site/documents/chargeback-guide.pdf>

Įvertinęs surinktą informaciją, Lietuvos bankas nenustatė pagrindo konstatuoti, kad bankas pareiškėjo atžvilgiu netinkamai taikė ir (arba) aiškino *MasterCard* taisykles ir jomis apibrėžtus ribojimus, todėl daro išvadą, kad banko priimtas sprendimas *MasterCard* taisyklių pagrindu neinicijuoti lėšų gražinimo procedūrų yra pagrįstas ir teisėtas.

3. Dėl banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumo

Pareiškėjas kreipimesi į Lietuvos banką pažymėjo, kad jei bankas pareiškėją būtų laiku įspėjęs apie rizikas, kylančias dėl ginčijamų mokėjimų, jis jų būtų neatlikęs. Pasak pareiškėjo, bankas turėjo neatlikti jo nurodytų ginčijamų mokėjimų, nes iš aplinkybių visumos bankas turėjo suprasti, kad pareiškėjo atžvilgiu atliekami sukčiavimo veiksmai. Kadangi bankas įvykdė ginčijamus mokėjimus ir neapsaugojo pareiškėjo lėšų, būtent jis turėtų gražinti pareiškėjo prarastas lėšas.

Kaip minėta pirmiau, nagrinėdamas ginčus Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų tam, kad nustatytų, ar nebuvo pažeisti finansų įstaigų veiklai keliami teisės aktų reikalavimai. Lietuvos bankas remiasi ginčo šalių pateiktais konkrečiais įrodymais, kurių pagrindu priima sprendimą.

Pažymėtina, kad vien aplinkybė, jog iš pareiškėjo sąskaitos buvo įvykdyti ginčijami mokėjimai, savaime nepagrindžia fakto, kad banko taikytos klientų lėšų apsaugos priemonės buvo nepakankamos ir (ar) neatitinkančios teisės aktų reikalavimų ir būtent tai galėjo nulemti ginčijamų mokėjimų įvykdymą.

Duomenų, kad bankas būtų nevykdęs finansų rinką reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų ir (ar) nesiėmęs priemonių užtikrinti savo klientų, įskaitant banke laikomas pareiškėjo lėšas, lėšų saugumo, nagrinėjant ginčą nenustatyta. Priešingai, iš byloje turimų duomenų matyti, kad bankas taikė saugesnio autentiškumo patvirtinimo procedūrą, t. y. užtikrino, kad visiems ginčijamiems mokėjimams kortele būtų taikoma sustiprinta pareiškėjo, kaip mokėtojo, tapatybės patvirtinimo procedūra, atlikta prisijungus prie pareiškėjui teikiamos „Swedbank“ interneto banko paslaugos naudojantis pareiškėjo turimomis tapatybės patvirtinimo priemonėmis (pareiškėjo „Smart-ID“ paskyros PIN1 kodu arba banko išmaniosios programėlės biometriniais duomenimis, PIN kodu), o pareiškėjas inicijuodamas šiuos ginčijamus mokėjimus kortele prisijungė iš jo įprastai naudojamų įrenginių. Be to, visi ginčijami kredito pervedimai buvo tinkamai pareiškėjo autorizuoti „Smart-ID“ paskyrai taikomais PIN1 ir PIN2 kodais, pareiškėjui prisijungus iš jo įprastai naudojamų įrenginių.

Atkreiptinas dėmesys, kad iš banko pateiktų duomenų matyti, jog bankui buvo žinoma pareiškėjo sąskaitoje esančių lėšų kilmė, o atliekant reguliarias pareiškėjo veiklos ir jo sąskaitoje vykdytų mokėjimų analizės neidentifikuota rizikos faktorių, dėl kurių bankui reiktų imtis papildomų riziką mažinančių priemonių. Pasak banko, pareiškėjo ginčijami mokėjimai taip pat neatitiko Lietuvos Respublikoje galiojančiuose teisės aktuose nustatytų (Lietuvos Respublikos pinigų plovimo ir teroristų finansavimo prevencijos įstatymo 9 straipsnio 18 dalies ir Galimo pinigų plovimo ir įtartinų piniginių operacijų ar sandorių atpažinimo kriterijų sąrašo) įtartinumo kriterijų.

Nagrinėjamu atveju vertintina, kad bankas, kaip pareiškėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, tinkamai įvykdė paties pareiškėjo tinkamai autorizuotus ginčijamus mokėjimus. Bankui buvo žinoma pareiškėjo sąskaitoje esančių lėšų kilmė, pats ginčijamų mokėjimų tikslas – lėšų pervedimai – savaime nebuvo įtartini, todėl nebuvo būtina papildomai prieš ginčijamus mokėjimus gauti iš pareiškėjo papildomos informacijos. Lietuvos banko vertinimu, remiantis bylos duomenimis, ginčijamų mokėjimų atžvilgiu nebuvo jokių įstatymuose numatytų aplinkybių, kurios būtų suteikusios bankui teisinį pagrindą nevykdyti ginčijamų mokėjimų, kai mokėjimo nurodymai pateikti mokėtojo iš anksto su banku sutarta tvarka.

Taigi, galima daryti išvadą, kad šiuo atveju nebuvo nustatyta aplinkybių, jog bankas būtų nesilaikęs teisės aktų ar šalių sudarytos sutarties nuostatų, todėl pareiškėjo argumentai dėl banke laikomų jo lėšų nesaugumo vertintini kaip nepagrįsti ir yra atmestini.

Atsižvelgiant į tai, kad tarp pareiškėjo ir banko ginčo dėl ginčijamų mokėjimų autorizavimo nėra, o Lietuvos bankui nebuvo pateikta objektyvių duomenų, kad ginčijami mokėjimai buvo atlikti netinkamai, į tai, kad Lietuvos bankas nenustatė aplinkybių, kurios leistų teigti, kad pareiškėjo nuostolius dėl ginčijamų mokėjimų įvykdymo lėmė banko taikytų klientų lėšų apsaugos priemonių nepakankamumas ir (ar) neatitiktis teisės aktų reikalavimams, ir į tai kad banko priimtas sprendimas *MasterCard* taisyklių pagrindu nepradėti lėšų gražinimo

procedūrų yra pagrįstas ir teisėtas, darytina išvada, kad bankas neturi pareigos pareiškėjui gražinti ginčijamų mokėjimų lėšų, todėl pareiškėjo reikalavimas atmestinas kaip nepagrįstas.

Į esminius šalių išdėstytus argumentus atsakyta, o kiti šalių nurodyti argumentai neturi esminės reikšmės sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliam atsakymui į kiekvieną šalių argumentą².

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.